

Carta a la Glòria

Dg, 28/06/2015 per Jesús Renau

[Visió positiva](#)

Estimada Glòria,

Ja fa una setmana que sóc a Sant Ignasi de Moxos i són tantes les impressions i vivències que no acabaria mai. Precisament som a les festes patronals, i es viu un ambient fantàstic. Ara mateix escolto el ritme de la desfilada que va fent voltes pels carrers i que acabarà a la gran església rectoral dedicada a Sant Ignasi. Tot va acompanyat de tambors, flautes i violins que acompanyen el ritme de la gent en un ambient festiu, serè i alegre. Tothom porta vestits de festa, i fins hi ha qui porta caretes que mostren una fisonomia de gent molt gran. Impressionant. Una de les coses que més m'ha cridat l'atenció és la quantitat de música que hi ha a la província de Moxos. Diverses escoles de música amb instruments de tota mena, la majoria violins, violoncels, flautes, etc. i també instruments ancestrals d'aire que es bufen per molts tubs que segons les mides i l'estructura van donant les diverses notes i harmonies. Es conserven algunes tradicions de les antigues reduccions dels jesuïtes, com el nom de "cabildo" per referir-se a l'ajuntament i una autoritat indígena, molt respectada, a qui diuen "el corregidor". Unes realitats ben diferents del que havia imaginat. Molt sorprenent. Encara no tinc un treball fix. M'han dit que ara de moment m'he d'anar ambientant: mirar, escoltar, preguntar, descansar... Som tres cooperants que vivim en una senzilla caseta a tocar de la parròquia. Tot molt auster, net i acollidor.

Glòria, quina vida més diferent de la que jo portava quan treballava a l'empresa. Quan recordo el mobbing, la lluita interior, aquell esforç d'amabilitat, i la gran decisió de canviar la moto per una bicicleta... quasi m'emociono. No ha passat ni un any i em trobo a l'altra punta del món, en mig d'una gent d'arrels molt elementals i que gaudeixen de la música, de la festa, d'una fe senzilla i natural. Quins canvis! I quins canvis interiors, també. Sento molt a dintre que aquest camí no té marxa enrere. Encara veig la mirada del nen dels panets a la plaça de Trinidad. Em pregunto: què vols fer de la teva vida, Mònica 03? Voldria posar-ho tot sobre la taula, com si ara comencés la partida, i hi ha quelcom a dins que em diu: no corris, pas a pas, viu, estima, dóna't, observa, molta atenció al cor, i deixa que la vida vagi parlant. Prega molt per mi, Glòria. Una molt forta abraçada.